

ke stavu, pro něho přiměřenému, či zda jest to jen umíněností otcovou, jak dovolací rekurs vytýká. Je proto vyšetřiti a zjistiti všechny okolnosti, c než otec opírá návštěvu dítěte v německé obecné škole, zejména, zda od původu navštěvoval Ervín C. německou obecnou školu a z jakých důvodů nebyl uznán způsobilým postoupiti z druhé třídy obecné německé školy, zda pro nedostatek vloh vůbec, či jen pro neznalost němčiny, a posléz jest podle § 23. zákona č. 100/1931 sb. z. a n. po případě vyslechnouti i nezletilého Ervína C-a, zda mu vyučování v německé řeči činí větší obtíže než v řeči české. Na základě takto zjištěných okolností jest pak posouditi, zda návštěva německé obecné školy s l o u ž í k d o s a ž e n í b u d o u c í h o b l a h a nezletilého Ervína C-a, či zda je ohrožuje.

Čís. 13013.

Přípustnost pořadu práva pro nárok, zakládající se na smlouvě mezi válečnými poškozeními a trafikantem. Lhostejno, že podnětem smlouvy byl přímo nebo nepřímý příkaz organu veřejné správy.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1933, R I 1052/33.)

Výnosem zemského finančního ředitelství byli žalobci, váleční poškození, přiděleni žalovanému majiteli tabáční trafiky, a žalovanému bylo uloženo, by se žalobci sjednal společenskou smlouvu. Podle této smlouvy ze dne 13. ledna 1931 příslušely žalobcům měsíční podíly. Žalobu o zaplacení těchto podílů s o u d p r v é s t o l i c e odmítl pro nepřipustnost pořadu práva. D ů v o d y: Smlouva ze dne 13. ledna 1931 mezi žalobci a žalovaným, schválená finančními úřady ustanovuje, že může býti zrušena opatřením finančního úřadu. Tato smlouva, jež se sice označuje za smlouvu společenskou ve smyslu §§ 1175 obč. zák. a násl., však ustanovuje, že žalovaný opatří provozovací kapitál, prodejní místnost, prodejní zařízení atd. i prodej tabáku jako dosud, kdežto žalobci bez jakéhokoliv vzájemného plnění obdrží nikoliv snad podíl na zisku, nýbrž určitý peníz, aniž by byli nějak účastni na ztrátě. Vzhledem k tomu nelze považovati smlouvu ze dne 13. ledna 1931, na niž se žaloba zakládá, za soukromoprávní smlouvu, nýbrž za právní poměr správního práva a bylo proto žalobu pro nepřipustnost pořadu práva odmítnouti. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva. D ů v o d y: Žalobní nárok zakládá se výslovně na smlouvě ze dne 13. ledna 1931. Tato smlouva jest označena jako smlouva společenská uzavřená mezi stranami ve smyslu výnosu zemského finančního ředitelství v Praze ze dne 4. dubna 1930 a občanského zákona §§ 1175, 1176. V této smlouvě zavazuje se žalovaný platiti žalobcům jako přiděleným mu společníkům měsíčně určité částky. Tato smlouva jest smlouvou soukromoprávní, na čemž nemění nic, že byla uzavřena k příkazu zemského finančního ředitelství a že potřebovala schválení tohoto úřadu. Nezáleží na tom, zda smlouva jest smlouvou společenskou, rozhodným jest, že se žalovaný v této smlouvě zavázal, že bude žalobcům

vypláceti měsíční určité částky. Pro přípustnost pořadu práva jest rozhodným žalobní důvod a, an žalobní důvod jest soukromoprávní smlouvou, jest pořad práva přípustný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění a dovolací stěžovatel se poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení. Rozhodující pro posouzení otázky přípustnosti pořadu práva musilo býti, že žalobci zakládají žalobní nárok na smlouvě se žalovaným ze dne 13. ledna 1931, nikoliv na úředním nařízení. Zavázala-li se soukromoprávní osoba jiné soukromoprávní osobě ku plnění určitých peněžitých částek za účelem volného nakládání, jde o soukromoprávní poměr (§§ 1, 859 a 861 obč. zák.), a to i tehdy, když podnětem smlouvy byl přímo nebo nepřímo příkaz orgánu veřejné správy. Podle § 1 j. n. vykonává se však soudní moc v občanských právních věcech zpravidla řádnými soudy. Vše, co dovolací stěžovatel rozvádí v dovolacím rekursu, týká se v podstatě platnosti pokud se týče odporovatelnosti smlouvy, jež jest podkladem žalobního nároku, tudíž hledisek, jež musí zůstat mimo úvahu při řešení otázky přípustnosti pořadu práva, a netřeba se proto zabývatí příslušnými úvahami dovolacího rekursu v tomto období sporu.

Čís. 13014.

Rekurs Státního pozemkového úřadu, podaný po uplynutí rekursní lhůty, je opožděný, třebaže je v něm uplatňována nepřípustnost exekuce z důvodu, že se exekuce nesrovnává s účelem pozemkové reformy.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1933, R I 1091/33.)

Soud první stolice povolil exekuci vnucenou správou přidělových nemovitostí. Rekursní soud odmítl rekurs Státního pozemkového úřadu, ježto byl podán po uplynutí osmidenní rekursní lhůty.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Státního pozemkového úřadu.

Důvody:

Není opory v zákoně pro názor dovolacího rekurenta, že jeho rekurs, protože byla v něm uplatňována nepřípustnost exekuce z důvodu, že se exekuce nesrovnává s účelem pozemkové reformy, že tedy šlo o rekurs z důvodu veřejnoprávního, nebyl opožděný, i když byl podán po uplynutí rekursní lhůty § 65 ex. ř. Odmítnuv proto rekurs po lhůtě podaný pro opožděnost, rekursní soud nepochybil.

Čís. 13015.

Předmět sporu, jímž se domáháno odčinění všech právních účinků rozsudku pro zmeškání (actio doli, založená na obmyslném získání rozsudku pro zmeškání), nezáleží v penězích a byl žalobce povinen jej